

Mavi Yağmurlar

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 28 Ocak 2019

Külüstür çok külüstür bir manivela, çöküşün izini süren tabuların sığınağında bir kelam...

Destursuz geçer mi gün ve gece sonrasını yok sayıp da insan öncesine siner mi?

Yankısı ölümün aslında doğuş şarkısı; sözü tüm o şarkıların, bestesinde çatlayan bir tomurcuk gibi güne ışıldayan bir yürek bir mizaç adeta.

Halis munis cümlelerden kestim umudu; içimdeki umut deryası da kurudu çöle döndü.

Mevsimin keyfini sürüyorum; rahmet otağında beyitler derliyorum ve rüştünü ispatlıyorum bilinmez.

Aşkın gıyabında...

Sefalet düşkününü belki de...

Sefası cefasının izini süren; ıstırapı ise mutluluğun coğrafyasını teğet geçen.

Hangi karede saklıyım peki yoksa bağınaz bir üçgen miyim, hani çeperinde acıların, açığı çektiğim çok mu aşikâr oysa açılarında saklı eşitlik ve yüreğimde saklı insanlık...

Maruzatımı tayin ettim lakin telkin de etmiyorum kendime: zuhur eden her hadiseyi yok sayıp hiçliğin nakkaşlığında kuş da kondurmuyorum hani yazdıklarına ve içimin tebaasında kök söktüren yalın ve derin bir mezar var; her günün özetini gömüp satırlara adadığım bu aşkın sarmalında, gök gözlü adamlar ve kadınlar arıyorum aşkıma mavi yağmurlar yağdırsın diye.

Tanrının ketumluğuna akıl sır ermiyor, derdim bir zamanlar ve bilemedim içimdeki lanetin ne zaman sonlanacağını.

Sitemleri mağdur kimliğimle örttüm; mazlum yorgunluğum ise hep diriydi.

Susmuştum cahil cesareti ile ahkâm kesenler karşısında bile susmuştum ve bilemedim aşka susuzluğumu oysaki aşkın gölgesinde hep tek kişilik çadırlar kurmuştum ve otağısı kayıp bir şeyh peyda oldu rüyalarımında.

Rüyalarımına da dizgin vurdular.

Ruhumu falçata ile çizdiler.

Kanayan ben değildim oysa ne de olsa ölüler saklıydı içimdeki iklimde aslında bir ölü'nün tebaası idi ölü umutlarım.

Sonramı güncellemedim uzun bir süre.

Öncemle haşır neşir bir Leyla idim aşkın diline düşen Mecnun'un yokluğunda ben şehla bir yorgunluktum.

Lav ettiler her kanıtımı.

Kanadığımı kime bilmedi.

Öldüğümü anneme bile söylemediler ve ben her sabah işe giderken bir hayalet idi ruhumun gizlediği aslında mutsuzluğun tetiklediği bir vaveyla idim: iklimsiz seyrinde hayatın kayıp bir özne olduğumu da bilmedim.

Bilmediler zuhur eden bendeki İlahi acıyı ve sevdam kundaklandı; aşkım lanetlendi aslında her hiciv mutluluktuk içimde ağlayan çocuğun elindeki kürekte yine her gün bitiminde oyuncaklarını gömen.

Kalemdi benim sadık oyuncağım ama yazmakla iştiğal değildim sadece rakamların oyuncağı bir hesap makinesi idi zihnim ve sadık diplomamın sarı zemininde ben sarı bir papatyaydım kendini koparan ve günbegün sevip sevilmediğine itaatkâr aslında ruhunu papatya tarlasında unutan.

Aşkın tarhında geçmeyen her gündü benim için ölüm.

Annemin gök gözlerinde ben bir rahmettim belki de onun yüreğinde açan ve benlik söylemlerin haddi hesabı yok iken ben sadece maviyi diledim Tanrıdan.

Mavi bir manivela.

Mavi bir şakayık.

Maviyi de rencide ettiler ve tutulduğum aşka söz söylediler bu kez.

Söylemler değildi kuyumu kazan: bendim kendini uçurumdan atan.

Sığındığım hadislerde tanıdım eşref-i mahlûkatı aslında yolculuğa çıktığım her seyrüseferinde bedellerin, sefasını sürenlerin cefasına âşıktım ne de olsa acının yüz karası idi böylesi ağlayan bir iklimde mutlu olmayı hak eden değildim sadece hak görendi benim muhatabım ve günbegün O'na yaklaştığım her an'ı kutsayan bir sayaçtı adeta yüreğimin izini sürdüğü o tanıklıktı; o hutbeydi; o ulvi sarkaçtı tüm insanlık kök söktürse de ben şehla bir düş'ü yâd ettiğim her geceyi sunan her günü de kovan zamanın saltanatında sefa süren acılarıma müteşekkirdim.

Ben bir mevsimdim.

Bir med-cezir.

Kanatları olmayan insanların yüz karasıydım ne de olsa ulvi birlikteliğimde ben keyfini sürüyordum uçmanın.

Açılmamıştı gözlerim.

Aşkın rehberliği bana koruk düşlerimi geri getirtti.

Mahzenlerin kucağında bir mermer lahit belki de yine kendini mezarına saklayan bir düş fırtınası.

Fitratın aczi yetinde göğe en yakın tanık kuşların gözlerindeki nur nam salmıştı madem... ne zaman ki ellerimi gagalayan isimsizliğin titrinde yangın misali öykündüğüm her kıvılcım bana Rabbimden armağan olarak sunuldu...

Ket vuran ne/kim ise.

Kast eden aşkıma belki varsıl bir hâkimiyet aslında sır dolu benliğimde pay ettiğim yine yüce Yaratan ve kisvesi yokluğun; hicreti varlığın aslında göğün sitemlerinde ben bir gök kuşağı idim siyahı beyaza dönüştürdüğüm ve dudaklarımdaki her çatlak yine susuz iklimlerin geri dönümüydü.

İlahi Aşkın rahmeti ile çatlamadı artık ruhumun toprakları.

Kuruyan gül bahçemde açmaya taliptim her gün belki de güleç yüzümdeki itibar idi acıyı da kanıksamış yüreğimin ümmeti tüm saf duyguları sermişken eksene ben bir akıl tutulması yaşamıştım madem koca ömür...

Mehtabına tanıktım doğan şiirlerimin.

Miadı dolmayan hesaplarda yoktum çünkü zifri ve kötüyü kovdum rüyalarımndan.

Düş düşkünü göğün her zerresine ait...

Cinnet ehli varlığın cennete düşen yoluna vakıf...

Sanrılarımı öldürdüm ve egom yitip gitti.

Ben-merkezcil hükümleri potada erittim ve biz olmayı becerdim duygularıyla ve insanlık bana paye verirken aşk dilinde satırlar döşedim ellerimle ve parke ıssızlığını yorgun yıllarımın biteviye örseledim ne zamanki İlahi Aşka erdim; ne zamanki yazmak için serdim kelimeleri düş pazarındaki umut tezgâhıma...

Cahildim ve hala da cahilim.

Bildiğim her şeyi unuttum.

Yeniden öğrendim ve arzı endam etti huzurun künyesinde kazıdığım ismimi bir tek Rabbim fısıldadı, kuluna yetişen kudretinde varlığımın aczi yetine vakıf ben, zerremın gölgesindeki kuytuda duyduğum fısıltıları aşk diye işlerken satır satır...